

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-112)

Jan (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 89)

537. மேதிநீபதி:

யஸ்யேயம் வஸுதா ஸர்வா வாஸுதேவஸ்ய தீமத: கபிலம் ரூபமாஸ்தாய தாரயத்யநிசம் தராம் - இந்த உலகங்கள் அனைத்தும் ஸர்வஜ்ஞனாக உள்ள எந்த வாஸுதேவனுக்கு உரிமையாக உள்ளதோ, அவன் கபில ரூபத்தை அடைந்து இந்த உலகங்களை எப்போதும் தரிக்கிறான் - என்று கூறுவதன் காரணமாக மேதிநீபதி என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

538. த்ரிபத:

மூன்று தத்துவங்களை உணர்த்தியவன். போக்ய (அனுபவிக்கப்படும் வஸ்து), போக்தா (அனுபவிப்பவனாகிய ஆத்மா) மற்றும் நியந்தா (நியமிக்கும் ஈசுவரன்) என்பதான மூன்று தத்துவங்களை உணர்த்தியவன். இதனால் த்ரிபத என்னும் திருநாமம் பெற்றான். விஷ்ணுதர்மம் - ஸத்வாநாமுகாராய ப்ரதாநம் புருஷம் பரம் தர்சாயிஷ்யாபி லோகேஷு கபிலம் ரூபமாஸ்தித: - கபில ரூபம் கொண்டவனாக நான் இந்த உலகின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு ப்ரதாநம், புருஷன், ஈசுவரன் ஆகிய மூன்றைப் பற்றி உரைத்தேன் - என்றது காண்க. அல்லது த்ரிபதம் என்பது ப்ரணவத்தைக் குறிக்கிறது எனலாம் (அ, உ, ம என்னும் மூன்று பதங்களே ப்ரணவமாகிறபடியால் இவ்விதம் கொள்ளலாம்). அல்லது மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் - ததைவாஸம் த்ரிககுதோ வாராஹம் ரூபமாஸ்தித: - வராஹ வடிவம் எடுத்தபோது முதுகில் மூன்று திமில்கள் காணப்பட்டன - என்பதால் த்ரிபத என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

வராஹ அவதாரம் (539 – 543)

539. த்ரிதசாத்யக்ஷ:

வராஹ ரூபம் கொண்ட பகவானே ப்ரளய காலத்தில் உண்டாகின்ற ஆபத்துக்கு உதவி செய்பவனாக உள்ளதால், நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவருக்கும் காப்பவனாக உள்ளவன்.

540. மஹாச்ருங்க:

இந்தப் பூமண்டலத்தை நுனியிற்கொண்ட மிகவும் பெரிய கோரைப்பல்லை உடையவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-14) – ஏகச்ருங்கோ வராஹஸ்த்வம் – ஒரு கொம்பை உடைய வராஹம் நீயே.
- தம்ஷ்ட்ரோக்ராவிந்யஸ்தமசேஷம் ஏதத் பூமண்டலம் நாத விபாக்யதே தே விகாஹத: பத்பவநம் விலக்நம் ஸரோஜிநீபத்ரமிவோடபங்கம் – உன்னுடைய பல்லின் நுனியில் காணப்படும் பூமியானது, மண்ணுடன் சேர்ந்துள்ள தாமரை இலை போன்று காட்சி அளித்தது. அதாவது தாமரைக் குளம் ஒன்றில் இறங்கிய யானை ஒன்று தாமரை இலைகளைப் பறித்து விளையாடியது போன்று உள்ளது.

541. க்ருதாந்தக்ருத்

யமன் போன்றுள்ள ஹிரண்யாக்ஷனைக் கிழித்து எறிந்தவன். ஹதோ ஹிரண்யாக்ஷ மஹாஸூர: - ஹிரண்யாக்ஷன் என்னும் பெரிய அசுரன் அழிக்கப்பட்டான். வராஹஸ்த்ருதி, வராஹபுராணம் போன்றவற்றில் தனது ஸித்தாந்தத்தை வெளியிட்டான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

542. மஹாவராஹ:

மிகவும் பெரிய வராஹரூபம் கொண்டு நின்றவன். விஷ்ணுபுராணம் (1-4-26) – தத: ஸமுத்க்ஷிப்ய தராம் ஸ்வதம்ஷ்ட்ரயா மஹாவராஹ: ஸ்புடபத்மஸீசந: ரஸாதலாத் உத்பலபத்மஸந்நிப: ஸமுத்திதோ நீல இவாசலோ மஹாந் – அவன் பெரிய வராஹ

அவதாரம் எடுத்தபோது, அவனது கண்கள் மலர்ந்த தாமரை போன்று பெரிதாக இருந்தன; அவை நீலோத்பல மலர்கள் போன்று பிரகாசித்தன; அவன் பாதாளத்திலிருந்து பூமியைத் தனது பல்லில் உயர்த்தியபோது, நீரிலிருந்து நீல நிறம் கொண்ட மலை ஒன்று வெளிவருவது போன்று இருந்தது.

543. கோவிந்த:

மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - நஷ்டாம் ச தரணீம் பூர்வமவிந்தம் ச குஹாகதாம் கோவிந்த இதி தேநாஹம் - முன்பு இந்தப் பூமி காணாமற்போய் ஒரு குகையில் இருந்தது; அதனை (வராஹமாய் அவதரித்து) மீட்டதால் எனக்கு கோவிந்தன் என்னும் பெயர் உண்டானது - என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 112)

இதனைக் கேட்ட பூர்வபக்ஷி, “ஸ்வப்நத்துடன் கூடிய உறக்கநிலை போன்றவற்றில்கூட பலவிதமான வேறுபாடுகளுடன் கூடியதான அனுபவங்கள் உண்டு என்று நீங்கள் முன்னமே உரைத்தீர்கள் அல்லவோ”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு நாம் விடை அளிப்போம். உண்மைதான், அப்படியே நாம் உரைத்தோம். அந்த அனுபவம் என்பது ஆத்மாவிற்கு ஏற்படக்கூடிய அனுபவங்கள் ஆகும். அவை குறிப்பிட்ட வஸ்துக்கள் குறித்து மட்டுமே எழுகின்றன என்பதும், அவை வெவ்வேறானவை என்பதும் பின்னர் நிரூபிக்கப்பட உள்ளது. ஆனால் இங்கு அனைத்து விஷயங்களாலும் விடுபட்டதும், எந்தவிதமான ஆதாரமும் இல்லாமல் உள்ளதும் ஆகிய அனுபவம் என்பதே நிராகரிக்கப்படுகிறது. ஆனால் இது போன்று உள்ள அனுபவம் மட்டுமே ஆத்மானுபவம் என்று உங்களால் கூறப்பட்டால், அதனை மறுக்கிறோம்; இப்படியாக உள்ள அனுபவம் என்பதும் ஏதோ ஒன்றைச் சார்ந்தே உள்ளது என்பதும் பின்னர் கூறப்பட்ட உள்ளது.

ஆகவே அனுபூதி என்பது, தான் இருந்து கொண்டு, தானே தன்னுடைய ப்ராகபாவத்தை (அனுபவம் ஏற்படுவதற்கு முன்பாக அத்தகைய அனுபவம் இல்லை என்னும் கருத்து) நிலைநாட்ட இயலாது; எனவே ப்ராகபாவம் இல்லை என்பதை இங்கு ஏற்க இயலாத நிலையாகிறது. மேலும், “அனுபவம் உள்ளது” என்ற அனுபவம் என்பதைப் பற்றி நாம் விளக்கும்போது, ப்ராகபாவம் இல்லை என்று கூறும் கருத்துக்களைத் தள்ளினோம். இப்படியாக “ஞானம் புதியதாக உற்பத்தி ஆவதில்லை என்பதை உறுதியாகக் கூறலாம்”, என்ற வாதம் தள்ளப்பட்டது.

முன்பாக பூர்வபக்ஷி கூறியதாவது - ஞானம் (அல்லது அனுபவம்) என்பது புதிதாக உற்பத்தி ஆகாத ஒன்று என்பதால், அது எந்தவிதமான மாற்றங்களும் அடையாமல்

உள்ளதாகும் - என்பதாகும்; இதனை நாம் மறுக்கிறோம். இது பொருந்தாத வாதம் ஆகும். ஏன்? எந்தக் காரணத்தினால் இந்த முடிவு அவர்களால் கொள்ளப்பட்டதோ, அந்தக் காரணம் மிகவும் பரவலாக உள்ள அடிப்படையில் (lack of concentrated reasoning) அமைந்துள்ளதால் ஆகும். மேலும் அங்கு குறிப்பிட்ட முடிவும் எட்டப்படவில்லை. இங்கு ப்ராகபாவம் உண்டாவது இல்லை, மேலும் அழியவும் செய்கிறது என்பதைக் காணலாம்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 112)

பக்தியோகம் உபாயம் அல்ல என்ற வாதத்திற்கான மறுப்பு

மூலம் - உபாஸநம்தானும் ஸாதநமன்றென்னில், ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்றவிடத்தில் உபாஸநத்தையும் தர்மசப்தார்த்தமாக வ்யாக்யானம் பண்ணுகையாலே ஸ்வவசந விரோதமுண்டாம். செருக்கு அடக்குகைக்காக வேண்டாச் சுமைகளை எடுப்பிக்கையாலே அந்யபரமான உபதேசத்தாலே பிறந்த அர்ஜுநன் புத்தியாலே தர்மமென்று தோற்றினவற்றை ஸர்வதர்மாந் என்று அநுவதிக்கிறது என்னில்,

இஜ்யாசார தமாஹிம்ஸா தாந ஸ்வாத்யாய கர்மணாம்
அயம் து பரமோ தர்மோ யத்யோகேநாத்மதர்சநம்
ஸர்வேஷாமேவ தர்மாணாமுத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி:
ந விஷ்ணவாராதநாத் புண்யம் வித்யதே கர்மம் வைதிகம்

இத்யாதிகளாலே பரம தர்மங்களாக ப்ரஸித்தங்களான நிவ்ருத்திதர்மங்களைத் தர்மங்களல்லவென்றால், கைமுதிக ந்யாயத்தாலே ப்ரவ்ருத்திதர்மங்களும் தர்மங்களன்றிக்கே ஸர்வ சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ராமாண்யமில்லாதபடியாய் பரவாஹ்ய குத்ருஷ்டி பசஷங்களிலே ப்ரவேசமாம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர் உபாஸநம் என்பது கூட உபாயம் அல்ல என்று கூறுவர்; இவ்விதம் கொண்டால், கீதை (18-66) - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு - என்றுள்ள ச்லோகத்திற்கான வ்யாக்யானம் செய்யும்போது, தர்மம் என்ற பதத்திற்கு உபாஸநம் என்று பொருள் கொண்டு அளிக்கப்பட்ட அவர்களது மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் கருத்திற்கே முரண்பாடு

ஏற்படுகிறது. இதற்கு இவர்கள் கூறும் சமாதானம் - தேவையற்ற உபதேசங்கள் மூலமாகக் கலங்கி நிற்கும் அர்ஜுனன், தன்னுடைய உபதேசங்களின் உண்மையான கருத்தை உணராமல் மயங்கி நிற்கிறான்; அவனுடைய செருக்கு காரணமாக உண்டான இந்த நிலையை நீக்கும்விதமாகவே க்ருஷ்ணன் தர்மம் என்ற பதத்தில் அதிகப்படியான கருத்துக்களை ஏற்றிக் கூறும்விதமாக ஸர்வதர்மாந் என்று அருளினான் - என்பதாகும். இவ்விதம் கொண்டால் ஏற்படும் முரண்பாடுகளைக் கூறுவோம். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி (1-8) - இஜ்யாசார தமாஹிம்ஸா தாந ஸ்வாத்யாய கர்மணாம் அயம் து பரமோ தர்மோ யத்யோகேநாத்மதர்சநம் - பகவத் ஆராதகம், ஆசாரம், புலன்களை அடக்குதல், அஹிம்ஸை, தானங்கள், வேத அத்யயனம் உள்ளிட்ட பலவிதமான கர்மங்களுக்குள் கர்மயோகம், பக்தியோகம் மற்றும் ஞானயோகம் ஆகியவற்றால் பரமாத்மாவைக் காண்பதே சிறந்த தர்மமாகும்.
- மஹாபாரதம் - ஸர்வேஷாமேவ தர்மாணாமுத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி: - அனைத்து தர்மங்களுக்குள், பகவத் ஆராதனம் என்னும் தர்மமே மேன்மையானது.
- வ்யாஸ ஸ்ம்ருதி (2-42) - ந விஷ்ணவாராதநாத் புண்யம் வித்யதே கர்மம் வைதிகம் - விஷ்ணு ஆராதனை என்பதைத் தவிர புண்ணியமான கர்மம் எதனையும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறவில்லை.

மேலே உள்ள வரிகளில் காணப்படும் ப்ரஸித்தமான உயர்ந்த தர்மங்கள், இந்த ஸம்ஸார உலகில் உள்ள கர்மங்களில் இருந்து விடுபடச் செய்யும் தர்மங்களாக உள்ளன; இவற்றையே தர்மங்கள் அல்ல என்று உரைத்தால், கௌமுதிக ந்யாயத்தால் (அனைத்து தகுதிகள் உள்ள ஒருவனுக்கே ஒரு வஸ்து கிடைக்காதபோது, தகுதியே இல்லாத ஒருவனுக்குக் கிட்டாது என்னும் ந்யாயம்), ஸம்ஸார உலகிற்கு பரிந்துரைக்கப்படும் தர்மங்களும் தர்மங்களே அல்ல என்றாகிவிடுகிறது. அப்படி என்றால் எந்த சாஸ்த்ரங்களும் ப்ரமாணம் அல்ல என்றாகிறது. ஆக இவ்விதம் உரைப்பவர்கள் நாஸ்திகர்கள் என்றே கூறவேண்டும்.

ப்ரபத்தி உபாயம் அல்ல என்ற வாதத்திற்கான மறுப்பு

மூலம் - ஆனாலும், உபாஸநாதிகள்போலே சரணவரணமும் தர்ம சப்த வாச்யமாகையாலே இங்கு ஸர்வசப்த ஸங்கோசம் வாராமைக்காக இதுவும் ஸாதநத்வ வேஷத்தாலே த்யாஜ்யமன்றோ? ஆகையால் ப்ரபத்திக்கும் ஸாதநத்வமாதல் ஸித்தஸாதந ஸஹகாரித்வமாதல் கொள்ளுகை இவ்வசநம் தனக்கும் விருத்தமன்றோவென்னில் - இங்கு ஸாக்ஷாத் ஸாதநத்வ புத்தியை விடவேணுமென்னும்போது பக்தியோகாதிகளிலும் துல்யம். ப்ரஸாதநத்வ வேஷத்தாலும் தர்மத்வம் இதுக்கு விடவேணுமென்னில் ஸர்வசப்த ஸங்கோசம் வாராமைக்காகவே க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் இத்யாதிகளிற்படியே தர்மமான ஸித்தோபாயத்திலும் ஸாதநத்வ புத்தியைவிடப் ப்ரஸங்கிக்கும். இவ்வாக்யத்தில் ப்ரதிபாத்யமான தர்மத்தையொழித்த தர்மங்களல்லவோ த்யாஜ்யங்களாவனவென்னில், இங்கு விஹிதையான சரணாகதியிலும் துல்யம்.

விளக்கம் - உபாஸனம் என்பது உபாயம் அல்ல என்று மேலே வாதம் செய்பவர்கள், மேலும் ஒரு கேள்வி கேட்கலாம்: ஸர்வேச்வரனிடம் சரணம் புக வேண்டுவது என்பதும் உபாஸநம் போன்று ஒருவிதமான தர்மமே ஆகும்; ஆகவே, ஸர்வதர்மாந் என்பதில் உள்ள "ஸர்வ = அனைத்து" என்னும் பதத்தின் பொருளைச் சுருக்காமல் இருக்கவேண்டும் என்றால் - இத்தகைய சரணமடைதல் என்பதும் ஓர் உபாயமாகவே உள்ளதால், இதுவும் கைவிடத்தக்கதே ஆகிறது அல்லவா? இது போன்றே, ப்ரபத்தி என்பது நேரடி உபாயமாகவோ அல்லது மறைமுக உபாயமாகவோ உள்ளதால், இத்தகைய உபாயம் என்பது கீதையின் - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - என்பதற்கு எதிர்மறையாக உள்ளது அல்லவோ? இதற்கு மறுப்பாக நாம் ஒரு கேள்வி எழுப்புகிறோம். நீங்கள் (ப்ரபத்தி உபாயம் அல்ல என்று கூறுபவர்கள்) என்ன கூறவிரும்புகிறீர்கள்? "உபாயம் என்பது நேரடியாகப் பலன் அளிக்கும்" என்னும் எண்ணத்தையும் துறந்த பின்னரே உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று நீங்கள் கூறினால், இதே கருத்து பக்தியோகத்திற்கும் பொருந்தும். ப்ரபத்தி என்பது ஸர்வேச்வரனின் க்ருபையைப் பெற்றுத் தரவல்ல ஸாதநம் என்பதால், அதுவும் ஒரு தர்மமே என்றாகிறது; ஆகவே "ஸர்வதர்மாந்" என்பதற்குள் இத்தகைய தர்மமும் அடங்குவதால், ப்ரபத்தி என்ற தர்மத்தையும் கைவிடவேண்டும் என்று நீங்கள் கூறலாம் - இவ்விதம் கொண்டால் ஸர்வதர்மாந் என்ற பதத்திற்கு எந்தவிதமான குறையும் வராமல் இருக்கும்விதமாக, மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் (71-123) - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - க்ருஷ்ணனே எப்போதும் உள்ள தர்மம் - என்றுள்ள நிலையில், தர்மம் என்னும் பதம் மூலம் கூறப்பட்ட ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானையும் கைவிடவேண்டியதாகிறது அல்லவோ? இதற்கு நீங்கள், "சரமச்சலோகத்தில்

கூறப்பட்ட தர்மத்தைத் தவிர (மாமேகம் - என்னை மட்டும் - என்பதான தர்மம்),
மற்ற தர்மங்கள் அனைத்தையும் கைவிடவேண்டும் என்று கொள்ளவேண்டும்”,
என்று கூறலாம்; இவ்விதம் கொண்டால், அதே ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட
சரணாகதியையும் ஏற்கவேண்டியதுதானே!

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 68)

217. "ச்வபசோபி மஹீபால".

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (ச்வபசோபி மஹீபால)
என்று தொடங்கி.

பொருள் - கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்ததற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்

வ்யாக்யானம் - "ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக: விஷ்ணுபக்தி
விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:" எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மாவாயிருந்தா
னேயாகிலும், பகவத் பக்தனானவன் த்விஜனிற்காட்டில் அதிகன்; உத்க்ருஷ்ட
ஜந்மாவானவளவன்றிக்கே உத்தமாச்ரமியுமா யிருந்தானேயாகிலும், பகவத் பக்தி
ஹீநனானவன் ச்வபசனிற் காட்டில் அதமனென்று, வர்ணாச்ரமங்களில் சரக்கறுத்து
பகவத்ஸம்பந்தமே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரம்சஸம்பாவநாதி
களாலே தத்ஸம்பந்த விரோதியான ஜந்மத்திற்காட்டில் ததநுரூபமான ஜந்மமே
ச்ரேஷ்டமென்று கருத்து. இங்ஙனன்றாகில், கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்துக்கு இது
ப்ரமாணமாக மாட்டாதிறே.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத்பாகவதம் - ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக:
விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம: - அரசே! மஹாவிஷ்ணுவிடம் பக்தி
கொண்ட ஒருவன் நாய் இறைச்சி உண்பவன் என்றாலும், அவன் அந்தணனைக்
காட்டிலும் சிறந்தவன்; மஹாவிஷ்ணுவிடம் பக்தி இல்லாத ஒருவன் அந்தண
ஸந்யாஸியாக இருந்தாலும் மேலே கூறப்பட்டவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் -

என்று கூறியது. அதாவது, ஒருவன் எத்தனை தாழ்வான பிறவியைக் கொண்டிருந்தாலும் அவன் ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி கொண்டவன் என்றால், இரண்டு பிறப்பு உடையவன் என்று கூறப்படும் அந்தணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் ஆகிறான். உயர்ந்த பிறவி மட்டும் அல்லாமல், மிகவும் உயர்ந்த வர்ணாச்ரமமான ஸந்யாஸியாக ஒருவன் இருந்தபோதிலும், அவன் பகவத்பக்தி அற்றவனாக இருந்தால், அவன் நாய் இறைச்சி உண்பவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவன் ஆகிறான் - அதாவது வர்ணாச்ரமங்கள் என்னும் உயர்த்தியைக் காட்டிலும் பகவதஸ்ஸம்பந்தமே மேலான உயர்த்தி பெறக் காரணம் எனப்பட்டது. தனக்கு ஏற்புடையதாக இல்லாத உபாயம் போன்றவற்றைக் கைக்கொண்டு, அதன் மூலம் தன்னுடைய நிலையில் இருந்து நழுவுகின்ற அபாயம் ஏற்படும்படியாகச் செய்து கொள்ளுதல் என்பது போன்றதான நிலை, பகவதஸ்ஸம்பந்தத்திற்கு விரோதியாக உள்ள பிறவி என்றே ஆகிறது. இத்தகைய பிறவியைக் காட்டிலும் பகவதஸ்ஸம்பந்தத்திற்குத் தகுதியான பிறவியே உயர்ந்தது என்று கருத்து. இப்படிக் கொள்ளவில்லை என்றால், கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கு இது ப்ரமாணம் ஆகாது அல்லவோ?

218. நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சமிப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே.

அவதாரிகை - ஆக, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட ஜந்மங்களின்னதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது கீழ்; அதில் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சமிப்பதெத்தாலேயென்ன வருளிச் செய்கிறார் மேல் (நிக்ருஷ்ட) இத்யாதியாலே.

பொருள் - தாழ்ந்த ஜன்மம் எது என்றும், உயர்ந்த ஜன்மம் எது என்றும் கடந்த சில சூர்ணைகளில் உறுதி செய்யப்பட்டது. அப்படியாக உள்ள பிறவுகளில், தாழ்ந்த பிறப்பு மூலம் ஏற்படும் தோஷம் எவ்விதம் நீங்கும் என்ற கேள்விக்கான விடையை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அஹங்கார ஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாக வந்த நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகை முதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்மஸித்தமான நைச்யத்தையுடையராய் உபாயாந்தராந்வயயோக்யதா கந்த ரஹிதரா யிருக்கும் விலக்ஷணாதிகாரிகளோடுண்டான சேஷத்வரூப ஸம்பந்தத்தாலே யென்கை.

விளக்கம் - அஹங்காரத்தின் விளைவால் (அல்லது அஹங்காரம் ஏற்படக் காரணமாக உள்ளதால்), உண்மையாகவே தாழ்ந்த அந்தணப்பிறவி உள்ளவர்கள், தங்களுக்குத் தாழ்வை செயற்கையாக உண்டாக்கிக் கொள்ளுதல் போன்ற தோஷங்கள் ஏற்படாமல் நீக்குவது எப்படி என்றால் - பிறப்பிலேயே ஏற்பட்ட தாழ்வைக் கொண்டவர்களாக, கர்மம்-ஞானம்-பக்தி போன்ற எந்தவிதமான உபாயங்களையும் கைக்கொள்ளத் தகுதி அற்றவர்களாக உள்ள மிகவும் சிறந்த பாகவதர்களின் அடிமை என்ற தொடர்பு மூலமே நீங்கும் என்று கொள்ளவேண்டும்.

219. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜன்மக்தொத்தை போகவேணும்.

அவதாரிகை - தத்ஸம்பந்தயோக்யதை ஸம்பவிக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஸம்பந்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்ட மேன்மையான சிறந்த பாகவதர்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளும்படியான தகுதி எவ்விதம் உண்டாகும் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அந்த விலக்ஷணரோட்டை ஸம்பந்தத்துக்கு அர்ஹதையிவனுக் குண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மகதமான கொத்தை கழியவேணுமென்றபடி.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த பாகவதர்களுடனான ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதற்கு, உயர்பிறவியில் பிறந்தான் என்று எண்ணப்படுகின்ற இவனுடைய பிறவி காரணமாக ஏற்படும் தோஷம் நீங்கவேண்டும் (இங்கு தோஷம் என்பது அஹங்காரம் போன்றவை).

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிற பாட்டிலே யருளிச்செய்தார்.

அவதாரிகை - ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேதென்னு மாகாங்சைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பிறவிக்கு ஏற்படும் தோஷம் என்ன? அந்த தோஷம் நீங்குவதற்கான பரிகாரம் என்ன? இந்தக் கேள்விகளுக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று தத்வவிதக்ரேஸரராய் ததீய சேஷத்வ ஸீமாபூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், “பழுதிலா வொழுக்கல்” இத்யாதியாலே, ப்ரஹ்மா தொடங்கி தங்களவும் வர நெடுகப்போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலொரு தோஷமின்றிக்கேயிருக்குமவர்களாய் பலராயிருக்கிற சதுர்வேதிகாள்! இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களேயாகிலும், என்னோடுண்டான வஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வாசாரத்தையுடையராகில், நீங்களவர்கள் காலிலே விழுந்து ஆராதியுங்கோள். அவர்களுங்கள் பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேசைஷ பண்ணில் நீங்களாதரித்துச் சொல்லுங்கோள். அவர்கள் பகவத் ஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில், கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள். எனக்கு மேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என்மாத்ரமாகிலு மவர்களை யாராதித்து நல்வழி போகுங்கோள் என்று இந்த பரமரஹஸ்யத்தை, “பத்தி ரஷ்டவிதாஹ் யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்” என்று - பரமாப்தரான தேவரருளிச் செய்த பின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ? இப்படி யுபதேச மாத்ரமாய்ப் போகாதே கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுநிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரை வைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபித்துக் காட்டிற்றிலீரோவென்ன; இப்பாட்டிலே அபிஜநாத்யபிமாந ஜந்மக்கொத்தை அந்த துரபிமாநமில்லாத விலக்ஷணரான ததீயர்களளவில் பண்ணுமநுவர்த்தந விசேஷ மதுக்குப் பரிஹாரமென்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரென்கை.

விளக்கம் - மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்று, அனைத்துவிதமான தத்துவங்களையும் அவற்றின் தன்மைகளையும் உள்ளதுள்ளபடி அறிந்தவர்களின் தலைவராக உள்ளவரும், அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்ற தன்மையின் எல்லையாக உள்ளவரும் ஆகிய தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலையில் (42) - பழுதிலாவொழுக்கல் - என்று அருளிச்செய்தமை காண்க. இந்தப் பாசுரத்தில் ஆழ்வார் உரைப்பது

என்னவென்றால் - நான்முகன் தொடக்கமாக உங்கள் முடிய உள்ள நீண்ட வம்சப்பரம்பரையில் ஒருவிதமான தோஷமும் அற்றவர்களாகவும், பலராக உள்ளவர்களாகவும் இருக்கின்ற நான்கு வேதமும் கற்றவர்களே! இவர்கள் எடுத்துள்ள இந்தப் பிறவியைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த பிறவி வேறு ஏதும் இல்லை என்று கூறும்படியான தாழ்ந்த பிறப்பு கொண்டவர்கள் என்றாலும், அவர்களுக்கு என்னுடன் (ஸர்வேச்வரன் தன்னைக் கூறிக் கொள்கிறான்) உள்ள தொடர்பை அறிந்துகொண்டு, அந்த ஞானத்திற்கு ஏற்றபடியான ஒழுக்கத்துடன் இருந்தார்கள் என்றால், நீங்கள் அவர்கள் கால்களில் விழுந்து வணங்குவீர்களாக. அவர்கள் உங்களிடம் இருந்து ஏதேனும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று விருப்பினால், நீங்கள் அதனை ஆசையுடன் உரைப்பீர்களாக. அவர்கள் ஸர்வேச்வரனாகிய என்னைப் பற்றிய ஞானத்தை உங்களுக்கு உபதேசம் செய்ய எண்ணினால், நீங்கள் அந்த உபதேசத்தைக் கேட்டுப் பயன் பெற்றவர்கள் ஆகுங்கள். என்னைக் காட்டிலும் ஆராதித்து வணங்கத்தக்க உயர்ந்தவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்பதால், என் அளவிற்கு அவர்களை ஆராதித்து நல்லவழியைத் தேடுவீர்களாக - என்னும் உயர்ந்த இந்த ரஹஸ்யத்தைக் கருடபுராணம் - பத்தி ரஷ்டவிதாஹ் யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் - எட்டுவிதமான பக்தியானது மிகவும் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த ஒருவனுக்கு உள்ளது என்றால், அவனுக்கு அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் உபதேசம் செய்யலாம்; நான் எவ்விதம் வணங்கத் தக்கவனோ அதே போன்று அவனும் வணங்கத்தக்கவன் - என்றது; இதனையே நான் (தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் கூறிக்கொள்கிறார்) மிகவும் நம்புகின்றவர்களில் உயர்ந்தவனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனான நீயே அருளிச்செய்த பின்னர் இந்த விஷயத்தில் ஏதேனும் சந்தேகம் ஏற்படுமோ? இவ்விதம் உபதேசம் செய்தது மட்டும் அல்லாமல், திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் வந்து எழுந்தருளி, லோகஸாரங்கமஹாமுநிகள் தலையில் திருப்பாணாழ்வாரை எழுந்தருளச்செய்து, இந்தக் கூற்றின் உண்மையைச் செயல் அளவில் நிகழ்த்தியும் காட்டினாய் அல்லவோ? - என்று அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “உயர்ந்த குலப்பிறவி போன்றவற்றால் ஏற்படும் அஹங்காரம் என்பதே தோஷம் ஆகும். அத்தகைய அஹங்காரம் இல்லாத மேன்மையான பாகவதர்களுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் என்பதே அதற்குப் பரிகாரம்”, என்பதைத் தெளிவாக அருளிச்செய்தார்.

221. வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதமான ஜந்மக்கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்த முண்டாகவே யிவனும் விலக்ஷணனாய் விடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வேதகப்பொன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இவனுக்குப் பிறவி காரணமாக ஏற்பட்ட தோஷம் நீங்கி, மேன்மையானவன் ஆகிவிடுவானோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - வேதகமென்கிறவித்தை, வேதகமென்று த்ராவிடோக்தியாலே வருளிச் செய்கிறார். (வேதகப்பொன்னாவது) அநேக ஸித்தௌஷதங்களியிட்டுப் பலகாலுருக்கி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்ச மாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னாக்குமாப்போலேயாய்த்து, ஜந்மஸித்தமான நைச்யாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப் போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனாக்கிவிடும்படி.

விளக்கம் - வேதகம் என்பதான வடமொழிச் சொல்லை வேதகம் என்று தமிழ்ப்படுத்தி அருளிச்செய்கிறார். வேதகப்பொன் என்பது என்ன? பலவிதமான சித்த மருந்துகளைச் சேர்த்து, பலமுறை உருக்கி, அதனைக் குளிகை போன்று ஆக்கி, ரஸவாதிகள் தங்கள் கைகளில் வைத்திருப்பதான தொட்டவுடன் இரும்பையும் தங்கமாக்கக் கூடிய பொன் என்பதே வேதகப்பொன் எனப்படும். அத்தகைய வேதகப்பொன் என்பது இரும்பைத் தொட்டவுடன் அதனைப் பொன்னாக்கும் தன்மை கொண்டது ஆகும். அப்படி இரும்பும் பொன்னாவது போன்று, பிறப்பிலேயே தங்களுடைய தாழ்வை அறிந்தவர்களாக மேன்மையுடன் விளங்கும் பாகவதர்களின் ஸம்பந்தம் என்பது, அந்தணப்பிறவியாக உள்ளபோதிலும் அஹங்காரம் போன்றவற்றால் தாழ்ந்த பிறவி என்றே கருதும்படியாக உள்ள பிறவியின் தோஷத்தை நீக்கி, அவனையும் மேன்மையானவன் என்னும்படி மாற்றிவிடும்.

222. இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும் விலக்ஷணரானவர்களை எங்ஙனே ப்ரதிபத்தி பண்ணிருக்க வேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தங்களது ஸம்பந்தம் என்பதன் மூலம் அந்தணர்களின் தோஷத்தைக் கழித்து, தங்களுக்கு ஒத்த மேன்மையைக் கிட்டச் செய்கின்ற, மேன்மையான பாகவதர்களை எவ்விதம் ஒருவன் எண்ணவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிக்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

விளக்கம் - அப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களுக்குப் பிறவியால் சமம் ஆனவர்கள் என்றும், தங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்றும் எண்ணவேண்டும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 78)

1-6-1 பரிவதி லீசனைப் பாடி

விரிவது மேவ லுறுவீர்

பிரிவகை யின்றிநன் னீர்தூய்ப்

புரிவது வும்புகை பூவே.

பொருள் - துக்கம் போன்ற தாழ்ந்தவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவனும், அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாணகுணங்களும் பரிபூர்ணமாக நிரம்பியவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, "அவனை அனுபவித்தல்" என்பதால் பிறந்த ப்ரீதீ காரணமாக ஸாமகான முறைப்படி அவனைப் பாடி, உங்களது ஸ்வரூபத்தின் மலர்ச்சியை அடைவதில் குறிக்கோள் கொண்டவர்களே! உங்களுக்கான பயன் இன்னது என்று மனதில் அதனை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு, அந்தக் குறிக்கோளை அவன் மூலமாக அடைந்த பின்னர் அவனைவிட்டு அகன்று செல்பவர்கள் போன்று இல்லாமல், எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல், தூய்மையான நீரை உங்களுடைய ப்ரேமத்துடன் கூடியபடி அவனுக்கு அளிப்பீர்களாக; மேலும் ஏதேனும் ஒரு தூபம் அல்லது மலரை அளிப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - எம்பெருமான் பரிபூர்ணனாகையாலே ஸ்வாராதன் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் அனைத்தும் நிரம்பியவன் என்பதால் எளிதில் ஆராதிக்க ஏற்றவன் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரிவது) துக்கமாகவுமாம், பக்ஷபாதமாகவுமாம். (இல்) இல்லென்பது இல்லாமை. இத்தால் துக்கமில்லை என்னுதல். பக்ஷபாதமில்லை என்னுதல். துக்கமாவது - “நாம் இடுகிறவை அவன் கொள்ளுமோ கொள்ளானோ?” என்று ஆசிரயிக்கிற இவன் நெஞ்சிலே துக்கமுண்டாமன்று, ஆசிரயணீயனுக்கு துக்கமாமிறே; அன்றிக்கே, பக்ஷபாதமானபோது - ஒருவன் குருவாக த்ரவ்யத்தைக் கொடுத்தால் அவன் பக்கலிலே பக்ஷபதித்திருக்குமாகில், “துஷ்ப்ராபன்” என்று ஆசிரயணீயனுக்கு ஹேயமிறே. இவையில்லாதபடி இருக்கையாலே ஹேப்ரத்யநீகனென்றபடி.

விளக்கம் - (பரிவது) - பரிவது என்றால் துக்கம் அல்லது பாரபக்ஷம் என்று பொருள். இல் என்றால் இல்லாத என்று பொருள்; அதாவது துக்கமும், பாரபக்ஷமும் இல்லாத என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். தோஷங்கள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்குத் துக்கம் என்பதன் தொடர்பு உண்டோ? அப்படி இருந்தால் அல்லவோ “துக்கம் இல்லை” என்று மறுத்துக் கூறவேண்டும்? இதற்குச் சமாதானம் உரைக்கிறார். இங்கு துக்கம் என்றால் “நாம்அவனுக்கு அளிக்கின்ற வஸ்துக்களை அவன் ஏற்பானோ அல்லது ஏற்கமாட்டானோ” என்று அவனுக்கு ஏதேனும் அளிப்பவனின் மனதில் துக்கம் ஏற்படலாம்; உடனேயே, “ஆகா! நாம் எளிதாக ஆராதிக்கப்படும் வஸ்துவா இல்லையா என்ற சந்தேகத்தை இந்தச் சேதநன் மனதில் நாம் ஏற்படுத்திவிட்டோமே”, என்று ஸர்வேச்வரனுக்கு உண்டாகவல்ல துக்கம் கூறப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட துக்கமும் ஏற்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி உள்ளவன் என்பதை “பரிவது இல்” என்கிறார். அடுத்து பக்ஷபாதம் என்பது என்ன? ஒருவன் ஸர்வேச்வரனுக்கு அதிகமான காணிக்கைகளை அளிக்கிறான் என்றும், ஆகவே அவனிடம் மட்டுமே ஸர்வேச்வரன் அதிகமாக அன்புடன் உள்ளான் என்றும் வைத்துக்கொள்ளோம்; இதனால் அவனுக்கு “பாரபக்ஷம் உள்ளவன்” என்ற தோஷம் ஏற்படும் அல்லவோ? இத்தகைய தோஷம் அற்றவன் என்பதை “பரிவது இல்” என்கிறார். இவ்விதம் இரண்டு தோஷங்களும் இல்லாத காரணத்தினால் ஹேயப்ரத்யநீகன் - தாழ்வு அல்லது தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன் - என்கிறார்.

இனி "பரிவதில்" என்பதற்கு அரும்பத உரைகளில் உள்ள விளக்கம் காண்போம். "பரிவதில் ஈசனை" என்பதை ப்ராப்யத்தைத் திருவுள்ளதில் கொண்டு உரைத்ததாகவும் (ப்ராப்யம் என்றால் அடையவேண்டிய இலக்கு அல்லது உபேயம் = ஸர்வேச்வரன்) அல்லது ப்ராபகத்தைத் திருவுள்ளதில் கொண்டு உரைப்பதாகவும் (ப்ராபகம் = உபாயம் = ஸர்வேச்வரன்) கூறலாம். "பரிவதில் ஈசன் பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்" என்பது ப்ராப்ய கருத்தாகவும், "பரிவதில் ஈசனைப் பிரிவகையின்றிப் புரிவதுவும் நன்னீர் தூய்ப் புகைபூவே" என்பது ப்ராபக கருத்தாகவும் கொள்க. அதாவது முதலாவதாகக் கூறப்பட்டதில் "அவனை அடைந்து, பாடி, ஆத்மஸ்வரூபம் கிட்டப் பெறுவீர்கள்", என்பதால் ப்ராப்யம் கூறப்பட்டது; "அவனைப் பிரியாமல் இருக்கும் உபாயங்களாக தூபம் சேர்த்தல், மலர்கள் இடுதல் ஆகியவை செய்யவேண்டும்", என்பதால் ப்ராபகம் கூறப்பட்டது. "பரிவதில்" என்பதை ப்ராப்யமாகக் கொள்ளும்போது அந்தப் பதம் "அனைத்து ஸம்ஸாரிகளிடம் உள்ள தோஷங்கள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன்" என்பது உணர்த்தப்பட்டது. "பரிவதில்" என்பதை ப்ராபகமாகப் கொள்ளும்போது, "அவனை அண்டுவதற்கு ஏற்றபடி துக்கம் மற்றும் பாரபக்ஷம் இல்லாதவன்" என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - தரதமவிபாகம் பாராதேயிருக்கைக்கு அடியென்னென்னில் (ஈசனை) வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே. ஹேப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணகுணங்களும் புகுமிறே; ஆக, ஹேப்ரத்யநீகதையும் கல்யாணகுண யோகமும் சொல்லிற்றாயிற்று. (ஈசனை) புறம்பே ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது, நெடுநாள் பச்சை தேடி விருந்திட்டால், "இவன் உண்டு என்ன குறை சொல்லப்புகுகிறானோ?" என்று நெஞ்சாறலோடே தலைக்கட்டவேண்டிவரும். புத்ரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால், உண்டாகில் உள்ள குறை தம்பனதாய், நெஞ்சாறல் படவேண்டாதிருக்குமிறே. அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தத்தைப் பற்ற "ஈசன்" என்கிறது.

விளக்கம் - இப்படியாக ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராமல் அவன் உள்ளதற்கு என்ன காரணம் என்றால், (ஈசனை) - அதாவது அனைவருக்கு ஏற்ற ஸ்வாமியாக உள்ளதால் ஆகும் என்கிறார். தோஷங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன் என்றால், திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்தவன் என்பது தானாகவே புலப்படும் அல்லவோ? எனவே தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளதையும், திருக்கல்யாண

குணங்கள் நிறைவாக உள்ளதையும் அருளிச்செய்தார். (ஈசனை) - உலகத்தில் ஒருவனுக்கு மற்றொருவன் உணவு இடுகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். இதற்காக நீண்டநாள் தேடி அலைந்து, எளிதில் கிட்டாத ஒரு உணவுப் பொருளை அவனுக்கு அளிப்பதாகவும் கொள்வோம். ஆயினும் உணவு அளிப்பவன் தனது மனதில், “இந்த உணவை உண்ட பின்னர் என்ன குறை கூறப்போகிறானோ?”, என்று உள்ளம் தடுமாறியபடியே நிற்பான் அல்லவோ? ஆனால் ஒரு மகன் தனது தந்தைக்கு உணவு இடுகிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம்; அப்போது அந்த விருந்தில் ஏதாவது குற்றம் குறை இருந்தாலும், அதற்காக வருந்த வேண்டாதபடி அல்லவோ அங்கு உறவுமுறை உள்ளது? இது போன்று உள்ள தன்னுடைய ஸ்வாமியின் தொடர்பைக் கூறுவதாக “ஈசனை” என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (பாடி) ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டினால், வாங்நியதியோடே நிற்கையன்றிக்கே, ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடி. (பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்) “ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே” என்று பாடி, விஸ்த்ருதராகையாகிற பேறு பெற வேண்டியிருப்பீர்! பேறு கனத்திருந்தது; நாங்கள் செய்யவேண்டுவது என்னென்னில், (பிரிவகையின்றி) பிரிகையாகிற வகையின்றி - “இமையோர் பலரும் முனிவரும் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால் உன்பெருமை மாசுணாதோ?” என்று அகல வகையிட்டுக்கொண்டு அகலாதே. (நல் நீர்) ஏலாதி ஸம்ஸ்காரமு மின்றிக்கேயிருக்கை. கேவல ஜலமும் அமையும் (தூய்) “யதா ததா வாயி”. (புரிவதுவும்) இவன் அவனுக்கு அருட்கொடையாகக் கொடுக்கும்துவும். (புகை பூவே) அகிற்புகை, கருமுகைப்பூ என்று விசேஷியாமையாலே, ஏதேனும் புகையும், எதேனும் பூவும் அமையும்”.

விளக்கம் - (பாடி) - ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டி நின்றவுடன், அவையடக்கம் காரணமாக வாய் திறக்கக்கூடாது என்ற விதி உள்ளபோதிலும், அவனை அடைந்த மகிழ்ச்சி காரணமாக வாய்விட்டுப் பாடியபடி. (பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்) - ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே - பரமபதத்தில் வேண்டிய சரீரத்தை எடுத்தபடி, வேண்டிய அன்னங்களை உட்கொண்டபடி ஸாமவேதத்தைப் பாடிக்கொண்டு - என உள்ளது போன்று இங்கும் உள்ளான். ஆத்ம ஸ்வரூபம் பற்றிய ஞானம் விரிவடைதல் என்னும் பேறு அடைய வேண்டும் என்று வேண்டி நிற்பவர்களே! இதனைக் கேட்டவர்கள், “ஆழ்வீர்! நீங்கள் கூறுவது போன்று உண்மையாகவே இது பெரிய

பேறு ஆகும். இதனைப் பெற நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (பிரிவகையின்றி) - தாழ்வான பலன்களைப் பெற்று, அதன் பின்னர் அவனை விட்டு அகன்று செல்லாமல். அதாவது, திருவாய்மொழி (1-5-2) - இமையோர் பலரும் முனிவரும் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால் உன்பெருமை மாசுணாதோ - என்று கூறிக்கொண்டு அவனை விட்டு அகன்று செல்லாமல். (நல் நீர்) - நல்நீர் என்றால் தூய்மையான நீர். ஏலக்காய் போன்ற வஸ்துக்கள் கலக்க வேண்டாதபடி, தானாகவே தூய்மையாக உள்ள நீர். சாதாரண தண்ணீரே போதுமானது. (தூய்) - விரும்பியபடி தூவி. (புரிவதுவும்) - இவன் ஸர்வேச்வரனுக்குத் தையயுடன் அளிப்பவைகள். (புகை பூவே) - அகிற்புகை, கருமுகைப்புகை என்று விசேஷமாகப் பெயரிட்டுக் கூறாத காரணத்தினால், ஏதோ ஒரு தூபமும், ஏதோ ஒரு மலரும் அவனுக்கு ஏற்புடையதே என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - “செதுகையிட்டுப் புகைக்க அமையும், கண்டகாலி இடவும் அமையும்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்தவாறே “ந கண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்” என்னாநின்றதே! என்று நஞ்ஜீயர் கேட்க, “அவனுக்கு ஆகாது என்கிறதல்ல, பறிக்கிற ஆசரிதன் கையிலே முள்பாயும் என்றதுக்காகத் தவிர்த்ததுகாணும்!” என்று அருளிச்செய்தார். “கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும், முள்ளார் முளரியுமாம்பலும்” என்று விஸஜாதீயங்களைச் சேர எடுக்கிறது கண்டிரே, த்ரவ்ய தாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை என்கைக்காக; “புள்ளாயோரேனமுமாய்ப் புக்கிடந்தான்” - “அப்ராக்ருத த்ரவ்யம் வேணும்” என்று இருந்தானாகில், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இரானோ? வாராஹகல்பம் பாராநிற்கச்செய்தே ”ஸ்ரீவராஹநாயனார்க்கு முத்தக்காசை அமுதுசெய்விப்பது” என்று கிடந்ததாய், “இதென்ன மெய்ப்பாடுதான்!” என்று நஞ்ஜீயர் போர வித்தராய் அருளினார். “உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாக் கொள்ளோமே” - ”இப்படி அநுஸந்தியாதாருடைய ஹ்ருதயத்தை ஹ்ருதயமாக நினைத்திரோம் நாங்கள் பதின்மரும்” என்று என்று தம்மையொழிந்த ஆழ்வார்களையும்.

விளக்கம் - இந்த இடத்தைக் குறித்து ஸ்வாமி பராசரபட்டர் விளக்கும்போது, “இன்ன வஸ்து மூலம் தூபப்புகையை எழுப்பவேண்டும் என்ற விதிமுறை இல்லை. தச்சர்கள் செதுக்கித் தள்ளுகின்ற சராய்த் துண்டுகள் மூலமோ அல்லது கண்டகாலி என்னும் மலர் ஆகிய எதன் மூலமாவது உண்டாகும் தூபத்தை அவனுக்குக்

காண்பிக்கலாம்”, என்று அருளிச்செய்தார். இதனைக் கேட்ட ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் - நகண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத் - ஸர்வேச்வரனுக்கு கண்டகாலி மலரைச் சார்த்தக்கூடாது - என்று கூறியதைச் சுட்டிக் காண்பித்து, இந்த மலர் மூலம் ஏற்படும் புகையைக் காண்பிக்கலாமோ என்றார். அதற்கு பட்டர், “கண்டகாலி மலரைச் சார்த்தக்கூடாது என்று சாஸ்த்ரம் கூறியதன் காரணம், அந்த மலர் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்புடையது அல்ல என்ற காரணத்தால் அல்ல; அந்த மலரைப் பறிக்கும்போது அந்தச் செடியில் உள்ள முள் அடியார்களின் கைகளில் குத்திவிடும் என்ற காரணத்தினால்தான் தவிர்க்கப்பட்டது”, என்று விடை அளித்தார். பெரியதிருமொழி (11-7-6) - கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூவினையும், முள்ளார் முளரியுமாய்பலும் - என்றது காண்க. இங்கு கணவலர் என்பது காகணம் என்ற மலர், கூவிளை என்பது வில்வம், முள்ளார்முளரி என்றால் தாமரை, ஆம்பல் என்றால் குமுதம் என்பதாகும்; ஆக ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்புடைய துளசி மாலையுடன் மற்ற பலவற்றையும் சேர்த்து எடுத்து திருமங்கையாழ்வார் இட்டது காண்க. இதன் மூலம் தனக்கு அளிக்கப்படும் வஸ்துக்களின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஸர்வேச்வரன் ஆராய்வதில்லை என்றாகிறது. பெரியதிருமொழி (11-7-6) - புள்ளாயோரேனமுமாய்ப் புக்கிடந்தான் - அவன் ப்ரக்ருதி தொடர்புடைய பொருள் ஏதும் வேண்டாம், இந்த உலகத்தின் தொடர்பு இல்லாத பொருள் மட்டுமே வேண்டும் என்று கூறுபவன் என்றால் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேயே இருந்திருப்பான் அல்லவோ, புள்ளாய் ஏனமாய் அவதாரம் செய்திருப்பானோ? ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர் வராஹபுராணத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு வரும்போது, “ஸ்ரீவராகநாயனார்க்குக் கோரைக்கிழங்கை உண்பதற்கு அளித்து”, என்பதைக் கண்ணுற்றார்; உடனே அவர், “ஆகா! இந்தக் கூற்று உண்மையே”, என்று கொண்டாடினார். பெரியதிருமொழி (11-7-6) - உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாக கொள்ளோமே - இவ்விதம் அவனிடம் கொள்கின்ற ப்ரேமை மற்றும் நட்பால் ஆகாதது ஏதுவும் இல்லை என்று எண்ணாதவர்களின் இதயங்களை, பதின்மர் என்று போற்றப்படும் நாங்கள் இதயமாகவே ஏற்பதில்லை,” என்று திருமங்கையாழ்வார் தன்னைத் தவிர உள்ள பதினோரு ஆழ்வார்கள் உட்பட உரைத்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 41)

39. நீலத்தடவரைமேற்புண்டரீகநெடுந்தடங்கள்

போலப் பொலிந்தெமக்கெல்லாவிடத்தவும் பொங்குமுந்தீர்
ஞாலப்பிரான் விசும்புக்கும்பிரான் மற்றும் நல்லோர்பிரான்
கோலங்கரியபிரான் எம்பிரான் கண்ணின் கோலங்களே.

பொருள் - மிகவும் கிளர்த்தியைக் கொண்டதான ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர் மற்றும் மழைநீர் ஆகிய மூன்றுவிதமான நீரைக் கொண்டதான இந்தப் பூமிக்குத் தலைவன்; விண்ணுலகிற்கும் தலைவன்; மேலும் பகவத் குணங்களை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகளின் தலைவன்; அடர்ந்த நீலவர்ணம் கொண்டதான திருமேனி உடைய தலைவன்; என்னைப் போன்று பலருக்கும் தலைவன்; இப்படிப்பட்டவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கண்களின் அழகுகள் - நீலரத்தினங்களின் மயமாகவே உள்ள அகன்ற ஒரு மலையில், தாமரைகள் நிறைந்ததான பெரிய தடாகங்கள் போன்று விளங்கி நின்று, இப்போது நான் செல்லும் இடம் எங்கும் அவையே உள்ளது போன்று தோன்றுகின்றன.

அவதாரிகை - கீழிற்பாட்டிலநுஸந்தித்த நீலங்கள், தனக்குப் போலியான திருமேனியிலே கொண்டு போய் மூட்டிற்று; திருமேனி தனக்குப் பகைத்தொடையான திருக்கண்களிலே மூட்டிற்று. திருக்கண்கள் தனக்கவ்ருருபோகவொட்டாதே நலிகிறபடி சொல்லுகிறது. "க்ருஹீத்வாப்ரேசஷமாணா" இத்யாதி.

விளக்கம் - கடந்த பாசரத்தில், இந்த உலகில் காணப்படும் நீலவர்ணமான வஸ்துக்கள் அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி நிறமாகவே தோன்றி, அந்தச் சிந்தனையில் மட்டுமே நிலைநிறுத்தி வாட்டின. திருமேனியானது தன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த அவயவமான திருக்கண்களில் நிலைநிறுத்தியது. அந்தத் திருக்கண்கள் தன்னைவிட்டு அகன்று செல்லவிடாமல் வாட்டியதைக் கூறுகிறார். ஒன்றின் காரணமாக மற்றோன்று நினைவிற்கு வர, அதனில் ஈடுபட்டு நின்று அனுபவித்த இடம் உள்ளதோ என்ற கேள்விக்கு ஸுந்தரகாண்டத்தில் உள்ளதைக் கூறுகிறார். இராமாயணம் - ஸுந்தரகாண்டம் (36-4) - க்ருவீர்த்வாப்ரேசுஷமாணா - தன்னுடைய பதியான இராமனின் திருவிரலை அலங்கரித்த மோதிரத்தைப் பார்த்தவுடன், இராமனையே அடைந்தது போன்று சீதை மகிழ்ந்தாள் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நீலத்தடவரைமேல்) “பச்சைமாமலைபோல்மேனி” என்னுமாபோலே ஒரு நீலகிரிபோலே காணும் திருமேனியிருப்பது. (புண்டரீக இத்யாதி) அதின்மேலே பூர்ணமாகத் தாமரை பூத்த பெரியதடாகங்கள் போல மிகாநின்றன - உடம்பெல்லாம் கண்ணாயிருக்கிறபடி. அவ்வவயவமொழிய அவயவாந்தரத்தில் போகவொண்ணாதே யிருக்கிறபடி. “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமசுஷிணீ” என்ற உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லுகிற தாமரை. (எமக்கெல்லாவிடத்தவும்) கந்தவ்யபூமியில்லாதபடிக்ரீடாகத் திருக்கண்கள் தொடர்ந்தபடி. கண்ணைச் செம்புளித்தவாறே கண்ணுக்குள்ளே தோற்றினபடி. புறம்பெங்குந் தோற்பித்து என்னைத் தோற்பிக்க வந்தபடி. “சூழவுந்தாமரை நாண்மலர்போல் வந்து தோன்றுங்கண்டீர்”, “கருமாணிக்கமலை” இத்யாதி.

விளக்கம் - (நீலத்தடவரைமேல்) திருமாலையில் (1) - பச்சைமாமலை போல் மேனி -என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு பெரிய நீலமலை போன்று அல்லவோ இவன் திருமேனி உள்ளது? (புண்டரீக இத்யாதி) - அப்படிப்பட்ட திருமேனி மீது முழுவதுமாகத் தாமரை மலர்ந்த தடாகங்கள் போன்று திருக்கண்கள் காணப்படுகின்றன. அதாவது உடம்பு முழுவதுமே கண்கள் என்று கூறலாம்படியாக உள்ளது. இதனை ஸ்வாமி பராசரபட்டர் தனது ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (1-98) - க்ருபயா - பெரியபெருமாளின் திருக்கண்கள் க்ருபையைப் பொழிய எண்ணின; ஆகவே அவை அவனது அனைத்து அவயவங்களையும் திருக்கண்களாக மாற்ற

முனைந்தன - என்றதை ஒப்பு நோக்குக. அந்தக் கண்கள் என்ற ஓர் அவயவம் தவிர மற்ற எந்த அவயவங்கள் மீதும் சிந்தனை செல்லாமல் உள்ள நிலை. அவை எப்படிப்பட்ட கண்கள் என்றால் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (16-7) - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ - சூரியனைக் கண்டவுடன் மலரும் தாமரை போன்று ஸர்வேச்வரனின் திருக்கண்கள் மலர்ந்துள்ளன - என்று உடையவர் அளித்த விளக்கத்திற்கு ஏற்றபடி உள்ளன. (எமக்கெல்லாவிடத்தவும்) - கந்தவ்யபூமி என்றால் இதுவரை செல்லாத இடம் என்பதாகும். அதாவது எந்த இடத்திற்குச் சென்றாலும் அங்கு பின்தொடர்ந்தபடி உள்ள திருக்கண்கள். “இது நமது கண்களால் பார்க்கப்பட்டால் அல்லவோ நம்மை வாட்டுகிறது” என்று எண்ணி எனது கண்களைச் சற்றே மூடினாலும், அந்தக் கண்ணுக்குள் வந்து நிற்கும் திருக்கண்கள். அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்து நின்றபடி உள்ள அவனது திருக்கண்கள்; இதன் மூலமாக என்னைத் தோற்கடிக்க வந்தபடி. திருவாய்மொழி (7-7-1) - சூழவுந்தாமரை நாண்மலர்போல் வந்து தோன்றுங்கண்டீர் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து இடத்திலும் நின்றன. திருவாய்மொழி (8-6-1) - கருமாணிக்கமலை - என்றதும் காண்க.

வ்யாக்யானம் - (பொங்குமுந்நீர் ஞாலப்பிரான்) பொங்காநின்ற மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைத்தான கடல்கூழ்ந்த பூமிக்கெல்லாம்முபகாரகன். ப்ரளயாத்யாபத்திலே ரக்ஷித்தவன். (விசம்புக்கும் பிரான்) இவர்களுக்கு ஜநகனான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவன். (மற்றும்நல்லோர்பிரான்) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன். (கோலங்கரியபிரான்) இக்கண்ணுக்கு வளைத்துக்கொடுக்குமுடம்பு. நித்யஸூரிகளுக்கு முற்றாட்டாகவநுபவிக்கக் கொடுக்கிற உடம்பு. இவ்வடிவைக் காட்டியிறே யவர்களைப் பிச்சேறப் பண்ணுவது. (எம்பிரான்) அவர்களுக்கெல்லாம் நாயகனானற்போலே எனக்கும் நாயகனானபடி. (கண்ணின்லோலங்களே) எனக்குபகாரகனானவனுடைய விலக்ஷணமான திருக்கண்கள். நீலத்தடவரைமேற் புண்டரீகநெடுத்தடங்கள்போலப் பொலிந்தெமக்கெல்லாவிடத்தவும்.

விளக்கம் - (பொங்குமுந்நீர் ஞாலப்பிரான்) - ஓங்கி எழுகின்ற மூன்றுவகையான நீரைக் கொண்டதான கடல் சூழ்ந்த இந்தப் பூமிக்கு அனைத்து உதவிகளையும் செய்தபடி உள்ளவன். அவ்விதம் செய்த உதவி ஏதேனும் கூற இயலுமா என்றால்,

ப்ரளயத்தின் ஆபத்தில் இருந்து இந்தப் பூமியைத் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றியவன் என்கிறார். (விசும்புக்கும் பிரான்) - இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் அனைவரையும் படைத்த நான்முகன் போன்றவர்களையும் நியமித்தபடி உள்ளவன். (மற்றும்நல்லோர்பிரான்) - நித்யஸூரிகளையும் நிர்வாகம் செய்தபடி உள்ளவன். (கோலங்கரியபிரான்) - இப்படியாக வாட்டி வதைக்கின்ற கண்களின் சொற்படி நடக்கின்ற திருமேனி, நித்யஸூரிகளுக்கு எப்போதும் தனது அழகைக் காட்டி அல்லவோ அவர்களின் புத்தியை தடுமாறச் செய்கிறான்? (எம்பிரான்) - அவர்கள் அனைவருக்கும் தலைவனாக உள்ளது போன்று எனக்கும் தலைவனாக உள்ளான். (கண்ணின்லோலங்களே) - எனக்கு அனைத்துவிதங்களிலும் எப்போதும் உதவி செய்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனின் மேன்மை பொருந்திய திருக்கண்கள். நீலமயமான மலை மீது தாமரை நிறைந்த தடாகங்கள் எங்கும் உள்ளது போன்று, இவனது திருக்கண்கள் நான் காணும் அனைத்து இடங்களிலும் எப்போதும் நன்கு ப்ராகாசித்தபடி உள்ளன.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்